

NEMA MNOGO MUDRIH

4. nedjelja kroz godinu, A

Danas je očigledno kako je znanje moć. Naime, znanje vodi k napretku, a napredak boljim uvjetima života. No danas Pavao govori na drugačiji način o ljudskoj mudrosti. On naime podsjeća Korinćane kako među njima nema baš mnogo ovosvjetski mudrih, tj. školovanih. Time ih zacijelo nije htio poniziti, nego naprotiv poučiti pravoj mudrosti. Korintska je kršćanska zajednica naime bila sastavljena od muževa i žena iz različitih slojeva društva. No većina ih je ipak bila priprostog podrijetla i društvenog položaja. Zato im veli kako među njima *nema mnogo mudrih po tijelu*. Zanimljivo je, dragi prijatelji, kako se Pavao - taj Božji čovjek! - odnosi prema ljudskoj mudrosti. Prisjetimo se da je Pavao za ono vrijeme bio izvrsno izobražen. Pohađao je i grčke i židovske škole. Poznao je dobro Sveto pismo i to na hebrejskom originalu, poznao je i grčke pjesnike i filozofe. Bio je očigledno nadaren intelektualac. Pa ipak danas kao da govori protiv ovosvjetske mudrosti i umnosti.

Prisjetimo se da je Pavao upravo u toj svojoj „mudrosti“ bio ponižen: pred gradom Damaskom objavio mu se Gospodin Isus i sva su njegova umovanja pala u vodu. Shvatio je da Bog nije spasio svijet mudrošću besjede nego križem Gospodina Isusa, križem, koji je poganima ludost, a Židovima sablazan.

Upravo se to bilo događalo. Prisjetimo se. Evanđelje se počelo širiti prvo među Židovima. Oni su očekivali silnog Mesiju koji će uspostaviti silno Božje kraljevstvo. Zato je za njih pojam Mesije Patnika bilo bogohuljenje. Zar da se Bog ponizi i postane slabim? Dakle, Krist raspeti bio im je sablazan. Nadalje evanđelje se širilo u heleniziranom svijetu. A zna se, Grci su bili ljudi umjetnosti, filozofije, prijatelji dobre riječi. A tko je među njima naviještao evanđelje: većinom obični ljudi, mahom ribari koji nisu, kako mi to možemo pretpostaviti, tečno govorili grčki, a sigurno je da govorničke škole nisu završili. Dakle, navješćivanje evanđelja nije se temeljilo ni na ljudskoj sili ni na ljudskoj mudrosti. Doista, *lude svijeta izabra Bog da posrami mudre*.

Tako danas proglašava svoje evanđelje i Gospodin Isus. Veli: *blago siromasima duhom, blago progonjenima zbog pravednosti, blago gladnima i žednima pravednosti, blago mirotvorcima, blago čistima srcem...* Nema tu govora o silnima i strašnima, o mudrima i o mudracima. Nego, blago onima koji su čista i jednostavna srca, koji ljube i čine dobro, onima koji se uzdaju u Božju mudrost i Božju snagu.

A u našem Gospodinu Isusu Kristu vidjelo se lijepo kakva je to Božja mudrost i kakva je to Božja snaga. Krist je propovijedao milosrđe, praštanje, propovijedao je da valja čini dobro uvijek i bezuvjetno, pravima i krivima, dobro radi dobra, jer je Bog dobar. Pokazalo se kakva je Božja snaga: kad je Isus u svome čovještvu bio posvema poražen, odbačen, satrt, osuđen i ubijen, onda kad je umro, pokazala se silna Božja snaga. Krist uskrišava. I pokazuje da Bog svaku, nesreću (pretrpljenu zbog vjernosti njemu) može i hoće preobraziti u zoru života.

I mi smo tu. Čime se hvalimo? Što nam je važno? Možda sila, veliko ime, posebna mudrost? Ili možda jednostavnost Kristove ljubavi koja ne traži svoje, nego se daje i predaje iz ljubavi.

Zvonko Pažin

